

Reisverslag januari 2017

Op 14 Januari reisden wij wederom af naar India.

Ook deze reis ging mother Ida, 88 lentes jong, met ons mee. Zij logeerde bij fr. Richard terwijl wij rondreisden langs al onze afspraken. Zij leefde erg mee met onze verhalen en ervaringen.

Heel leuk was dat Yoreh Schipper ook naar India afreisde als cameraman om een filmpje te maken over onze stichting. Hij is voor ons geen onbekende want 6 jaar geleden maakte hij als Hogeschool leerling al eens een documentaire over ons werk. We zijn nieuwsgierig naar het eindresultaat van het filmpje.

Onze reis voelde door het naderende 10-jarig bestaan als een evaluatiemoment. "Wat hebben we bereikt, waar liggen de teleurstellingen, waar ligt de focus voor de komende jaren?"

We hadden onze reis doelmatig gepland en naast onze projecten lag bij ons ook de focus op het bezoeken van andere organisaties in ons projectgebied. Dit omdat we behoefte hebben aan reflectie en het delen van ervaringen met andere (soortgelijke) organisaties. (Sharing experiences)

Tevens waren deze ontmoetingen een manier om na 10 jaar gericht te zijn geweest op 1 organisatie, nu verder te kijken naar mogelijke nieuwe samenwerkingen.

Hiervoor hadden we de eerste 4 dagen ingepland.

We hadden voor de keuze van de te bezoeken organisaties het afgelopen jaar al veel voorwerk

verricht via Wilde Ganzen, internet en de sociale media.

De keuze viel op SISP en ASHOKA, beide seculiere organisaties die opgericht zijn door inspirerende personen die privé hun nek hebben uitgestoken hun stichting op te zetten.

SISP, is een organisatie opgericht door Paul van Gelder, een Belg die nu al 20 jaar in India woont. Hij heeft een school opgericht voor drop-out kinderen die uit straatarme vissersfamilies komen. Ze proberen hen, door het werken met kleine groepjes en veel persoonlijke aandacht, bij te spijkeren en op niveau te krijgen, zodat ze kunnen terugstromen in het reguliere onderwijs.

Ze hebben, om deze groep vaak getraumatiseerde kinderen tot studie over te halen, een surf en skate school opgezet. Als ze

het schoolwerk gedaan hebben mogen ze surfen of skaten. Eerder niet.

"NO SCHOOL NO SURFING" & "NO SCHOOL NO SKATING" is het motto. Het is mooi om te zien dat dat werkt. Naast deze school heeft SISP nog een aantal prachtige sociale projecten die we uitgebreid bezocht hebben en besproken. Zo gingen we mee op huisbezoek met Smitha, de maatschappelijk werkster naar een groep zeer hulpbehoevende mensen. (Blind, invalide, verlaten of depressief)

Een heftige ervaring! We zagen zeer schrijnende hartverscheurende levenssituaties. Diep respect voor de wijze waarop deze jonge maatschappelijk werkers te werk gaan en proberen met kleine middelen het leven van deze mensen die leven onder de

armoedegrens (te helpen bij hun dagelijkse problematiek).

Via Wilde Ganzen zijn wij in contact gekomen met de organisatie Ashoka. Zij zijn gevestigd in Tamil nadu, in het zuidelijker gelegen Muttom. Een vissersplaats die zwaar heeft geleden onder de Tsunami. Zij richten zich op het opvangen van visserskinderen die door de Tsunami getroffen zijn. Deze kinderen zijn vaak verlaten, drop-outs, of zijn wees of hebben 1 ouder en zijn vaak zwaar getraumatiseerd. Omdat Ashoka niet gelooft in de traditionele benadering van een weeshuis worden de kinderen zoveel mogelijk binnen de familie en in de omgeving opgevangen waar ze geboren zijn. Ze hebben echter een centrum opgericht waar de kinderen elke dag na school en in alle vakanties naartoe komen voor begeleiding in de breedste zin van het woord. Er wordt getracht deze kinderen middels leven-georiënteerd onderwijs en aanvullende trainingen en programma's, een menswaardig bestaan terug te geven. Om hen zo te helpen de talenten en vaardigheden die ze in zich hebben

te ontwikkelen. Er wordt met vrijwilligers gewerkt, zij krijgen een vergoeding van 2500 roepies (= € 35,-) per maand. Goed om te zien is dat 1 van de oprichters een vrouwelijke arts is die veel doet aan ontwikkeling van kindzorg. Ze staat zelf 10% van haar artsensalaris af aan de stichting. Ze verbouwen tevens zelf groente en fruit die ze verkopen en ook de opbrengst daarvan gaat naar het werk van de stichting.

Op dit moment inventariseren we de mogelijkheden tot structurele samenwerking met SISP en ASHOKA .

Aansluitend op deze 4 inspiratieve dagen bezochten we Sigaram.

Sigaram is een non-profit organisatie die zich bezighoudt met het trainen en begeleiden van kansarme jongeren richting hoger en wetenschappelijk onderwijs. Zij geven coaching, capacity building, skill development en motivatiecursussen aan jongeren en geven tevens counselling aan de studenten, leerkrachten en ouders. Het is een centrum waar jongeren gemotiveerd worden om te discussiëren over verschillende sociale problematieken.

Slechts 10% van de studenten in dit gebied gaan voor hogere of universitaire professionele studies. Dit komt door gebrek aan informatie over studiemogelijkheden.

Het studenten informatiecentrum van Sigaram geeft invulling aan deze behoefte en doet fantastisch werk in deze streek. Zij proberen de leescultuur onder deze arme bevolking te stimuleren door ook kleinere lokale bibliotheken op te starten. Wij steunen hen hier financieel bij.

Zo openden wij officieel in Marthandam en Mulagumoodu een professionele bibliotheek met voornamelijk studieboeken voor

hoger en universitair onderwijs, waar kansarme kinderen gebruik van kunnen maken.

We deden dit in het bijzijn van een groep studenten. Het was een mooie gedenkwaardige dag. Het is goed om te zien hoe dankbaar er gebruik wordt gemaakt van deze studiecentra. Het team van Sigaram bestaat uit een groep bevlogen hoogopgeleide leerkrachten die een zeer progressieve positieve en sociale humanistische benadering hebben. We zijn erg blij met deze nieuwe samenwerking.

Het hoogtepunt van onze reis was echter natuurlijk op 22 Januari, de opening van ons nieuwste project. Ons eigen Ladder skill centrum! Het was werkelijk heel ontroerend om ons eigen stuk grond op te komen lopen en daar EINDELIJK ons eigen gebouw te zien staan. Het is onbeschrijfelijk wat er op dat moment allemaal door ons heen ging.

Zoals u allen hebt kunnen lezen in eerder nieuwsbrieven hebben we de afgelopen jaren heel veel moeite moeten doen om dit voor elkaar te krijgen. De benodigde licenties hebben lang op zich laten wachten. Maar zijn er uiteindelijk gekomen.

De ontvangst door onze zusterorganisatie was hartverwarmend. De studenten uit ons huidige studiefonds waren allen aanwezig. De ceremonie ving aan door het ontsteken van de kaarsen door ons bestuur, een student uit ons studentenfonds, een ouder, een leerkracht en de conciërge die het stuk grond bewaakt. Mooi symbolisch voor de gezamenlijkheid die zo nodig is bij dit soort projecten.

Er waren prachtige woorden van dank gesproken door onze mensen uit onze zuster stichting VLF (Venadu Ladder Foundation). Tussendoor waren er steeds indrukwekkend uitgedoste

danseressen die verscheidene prachtige dansen uitvoerden. Na afloop was er voor iedereen een hapje en een drankje en hebben we kunnen napraten met de vrouwelijke manager, Christal Sanjani, die het centrum gaat leiden.

VLF is nu druk bezig het skill centrum in te richten met naaimachines en computers om in Juni aan te vangen met onze eerste cursussen voor kansarme jongeren. De leerkrachten zijn al geselecteerd. De cursussen die gegeven gaan worden zullen bekroond worden met een door de overheid uitgegeven diploma, zodra de cursus behaald is. Dat diploma is vervolgens een garantie op een baan. En dit betekent vaak een grote verandering in het leven van kinderen die uit zeer kansarme families komen.

Naast deze praktijkgerichte cursussen zullen in ons centrum ook empowerment projecten, sociale discussies en cursussen presentatievaardigheden een plek krijgen.

We hopen oprecht dat deze plek een liefdevolle inspirerende plek zal worden voor de kansarme jeugd in dit gebied.

We hebben later die week in ons nieuwe centrum alle 17 kinderen die in ons studiefonds zitten wederom ontmoet en hun studievoortgang en levenssituaties geëvalueerd.

Dat zijn vaak waardevolle ontmoetingen waarin we steeds weer met eigen ogen zien hoe zwaar het leven van veel kinderen is in ons gebied. Zwaar vanwege economische ongelijkheid, armoede, ongelijkheid van de seksen en het uitblijven van structurele steun vanuit de overheid.

De enige weg voor kinderen in dit achtergebleven gebied is in onze optiek investeren in educatie. Educatie in de breedste zin van het woord. Bewustzijn en zelfvertrouwen creëren bij de kinderen zodat er voor hen een andere weg mogelijk is dan de weg die hun ouders gingen.

We kregen tijdens deze laatste dagen bezoek van vrienden uit Holland. Fam. Holthuis stelde vorig jaar het geld dat zij kregen ter ere van een jubileum, ter beschikking aan onze stichting. Zij bezochten onze oude school en tevens ons nieuwste project

en maakte kennis met een aantal studenten uit ons studiefonds. Het was erg fijn onze ervaringen met hen te kunnen delen. Ze waren erg onder de indruk en stuurden een prachtig reisverslag met daarin een oproep, om onze stichting structureel te steunen, aan hun vriendenkring,

De oude projecten:

Dan waren er natuurlijk verspreid over de overige dagen nog de bezoeken aan onze oudere projecten. Hierbij werden we dit keer vergezeld door Levingta, een vrouwelijke tolk. Haar aanwezigheid is zeer nuttig voor ons om beter door te dringen in

gesprekken met de vaak gesloten Indiase meisjes/vrouwen.

- In Santhanapuram bezochten we ons oude educatieve centrum. Prachtig om te zien dat daar nog steeds een geweldige groep vrijwilligers gemotiveerd aan het werk zijn. Zij ontvangen voor hun werk een kleine bijdrage van: € 35,- per maand. Het gebouw wordt zeer intensief gebruikt. Zelfs zo intensief dat er nog 4 extra naaimachines naar toe gebracht gaan worden.

In de ochtend zitten de peuters in een van de klasjes. De moeders zijn dan tegelijkertijd in de overige lokalen naailes aan het volgen. In de namiddag komen de oudere kinderen 6 dagen per week rond 5 uur naar dit centrum om huiswerkbegeleiding te krijgen. Daarnaast wordt het gebouw ook nog gebruikt voor cursussen en het instuderen van culturele programma's (dans, zang etc.) in de schoolvakanties.

- In Iruthayapuram bezochten we de door ons gefinancierde school met bibliotheek, Bij de school zagen we gelukkig dat het gebouw nog steeds intensief gebruikt wordt en de kinderen nog steeds heel blij zijn met het fijne klimaat wat er op de

school heerst door het verbeterde gebouw. Maar wat we wel jammer vonden om te zien was dat er t.a.v. sommige materiele zaken iets minder precies omgegaan wordt met spullen dan wij zouden willen zien. Toen we ons, na deze bevindingen, erg kritisch uitten tijdens een gesprek met de leiding zagen we aan de reacties dat ze ons niet echt begrepen. We proberen middels nieuwe afspraken hierin een verbetering te bewerkstelligen. Onze tolk Livingta zei ons achteraf dat naar haar mening onze school er zeer goed aan toe was en een veel beter niveau had dan de school waar zij ooit op gezeten had. Dat relativeerde natuurlijk weer enorm. Het maakte ons duidelijk dat onze kritische blik wellicht toch te veel vanuit de Westerse bril bekeken was. Dat illustreert wel duidelijk dat we steeds kritisch moeten blijven kijken naar onze eigen organisatie en de manier waarop we hulp bieden.

- Het bezoek aan het oude centrum in Mananvilai was teleurstellend. Het centrum wordt niet meer zoveel gebruikt als oorspronkelijk de bedoeling was.

De eerste projecten stonden op grond van de kerk. Zo hebben we geleerd van de eerste jaren van ons werk in India dat er ook een keerzijde zit aan het samenwerken met een kerk.

Het betekent namelijk dan toch dat zij uiteindelijk de eindzeggenschap hebben over wat er gebeurd met de priester die de leiding heeft. Als de priester waar je geweldig mee samenwerkt na 5 jaar moet vertrekken naar een nieuwe parochie omdat de bisschop dat nu eenmaal bepaalt, valt er een gat in de organisatie van je project. Priesters hebben hier nu eenmaal zelf geen inspraak in, dat is nu eenmaal de tactiek van de RK-kerk. Je bent dus eigenlijk op t moment dat zo'n priester weg moet uit zo'n parochie, overgeleverd aan hoe de volgende priester deze taken in zal vullen?

Mede door deze ervaring hebben wij onze koers gewijzigd en zijn breder aan het inzetten door met seculiere partijen (zoals Sigaram) in zee te gaan die particulier opgezet zijn en niet afhankelijk van welke godsdienst of politiek dan ook. De gesprekken met Ashoka en SISP liggen in de lijn van deze koers. Tevens ligt ons nieuwe skill centrum project in lijn met deze visie omdat dit op eigen grond is opgezet i.s.m. onze seculiere zusterstichting. We kijken enorm hoopvol vooruit naar hoe ons centrum op eigen grond zich zal ontwikkelen.

Al met al was dit een intensieve positieve inspirerende reis, waarin we veel hebben gereflecteerd en nieuwe verbindingen hebben gelegd. India is echt een complex land met haar cultuur, het kaste systeem, de dowry (de bruidsschat), de andere manier van communiceren. Maar we hebben weer gezien hoeveel impact Stichting Ladder heeft voor de levens van de kinderen en volwassenen die we steunen. Zonder ons zou hun leven er echt veel minder goed uitzien. Dit geeft ons de moed en motivatie om door te gaan met het werk en hopen we dat dat we middels educatie "zaaien" zodat er later "geogst" kan worden.

Hartegroet van Karina en Eileen

Helpt u ons werk voort te zetten?

Ons projectgebied is gelegen in het zuidelijkste puntje van India. Wat veel mensen niet weten is dat het een van de zwaarst getroffen districten van India was in de tsunami van 26 December 2006. Meer dan 45% van de bevolking hier is jongvolwassenen en jeugd. We zien dat de situatie waarin de zeer kansarme mensen in dit gebied zijn opgegroeid er voor gezorgd hebben dat ze als geheel een achtergebleven bevolkingsgroep zijn.

Dit heeft tot op de dag van vandaag nog steeds zijn weerslag op de levenssituaties van de huidige jeugd. Er is van huis uit geen enkele sociale achtergrond of bedding. Zelfvertrouwen en levensvreugde zijn ver te zoeken in de vaak uitzichtloze situatie waarin deze vergeten vissers groepen opgroeien. U zult begrijpen dat educatie de enige manier is om deze kinderen een ander leven te geven. Maar dan bedoelen we educatie in de ruimste zin van het woord.

Met ondersteuning van vakkundige mensen om de diepgewortelde trauma's en problemen die in hun levens aanwezig zijn een plek te kunnen geven.

Wij zullen ook de komende jaren investeren in onderwijs voor deze groep kinderen.

Wij hopen op uw steun om dit mogelijk te kunnen maken.

De studiekosten variëren tussen de €400,- en €1400,- per jaar. Onze zusterorganisatie Venadu Ladder Foundation (VLF) zorgt via lokale bijdrage voor 20% van de

schoolgelden en Stichting Ladder Nederland voor de overige 80%. Wilt u vaste donateur worden? Dat kan al vanaf €10,- per maand. Op onze vernieuwde website kunt u rechtstreeks doneren.

http://stichtingladder.nl/wordpress/?page_id=422

Gala 10-jarig jubileum

Stichting Ladder zet zich al 10 jaar in voor het verbeteren van de toekomst van kansarme kinderen in Zuid India. Omdat we dit jubileum niet onopgemerkt voorbij willen laten gaan, organiseren we een mooi benefietgala. We gaan zorgdragen voor een prachtige

avond met heerlijk eten, goede muziek en een veiling met opbrengst voor onze stichting. We hopen u, uw partner, familie, collega's vrienden of zakenrelaties op deze avond te mogen begroeten. Over de exacte datum en plaats berichten we u zeer binnenkort.

10 JAAR !

Stichting
Ladder

EDUCATIEVE PROJECTEN IN INDIA

Het huidige politieke klimaat in India:

Zoals u wellicht heeft gelezen in de kranten, maakt de huidige overheid van President Modi het Ngo's in India niet makkelijk om buitenlandse gelden te ontvangen. Het is zelfs zo zorgwekkend dat op dit moment honderden bestaande licenties (FCRA's) van prachtige Ngo's die geweldig werk doen voor de allerarmsten en kwetsbaarste mensen, zijn ingetrokken door de overheid. Dat betekent dat ze geen buitenlandse donaties meer kunnen ontvangen.

Het is een ondemocratisch machtsmiddel om

Organisaties betrokken bij de verdediging van burgerlijke, politieke, economische, sociale, ecologische of culturele prioriteiten die afwijken van die gesteund door de regering, het zwijgen op te leggen".

Ook het Europees Parlement heeft een beroep op de Indiase autoriteiten gedaan om die bepalingen van de wet in te trekken "die niet voldoen aan internationale normen en mogelijk het werk van Ngo's ondermijnen. In november 2016 hebben de internationale mensenrechtenorganisaties

kwetsbaren engemarginaliseerden te helpen onmogelijk te maken", zegt Meenakshi Ganguly, Zuid-Azië-directeur van Human Right Watch.

"De overheid moet zich bezighouden met hen die zich inzetten voor de rechten en de positie van deze groepen, in plaats van de kritiek te beschouwen als een bedreiging die moet worden vernietigd."

Het zou prachtig zijn als de EU zoveel druk zou kunnen uitoefenen dat de regering de noodzaak ziet zelf een koerswijziging te doen en verantwoordelijkheid zou pakken. Dan zouden al die Ngo's die mooi werk doen met buitenlandse geldstromen niet langer nodig zijn. Dat zou de meest ultieme duurzame oplossing zijn. De waarheid is echter anders !! Helaas is daar nog een lange weg voor te gaan. Ondertussen gaan wij gewoon door kansarme, kwetsbare kinderen een menswaardig bestaan te geven middels educatie. Wat ons betreft is dat de enige weg!

